

protože ani v tomto směru není tu zákonných předpokladů pro prozatímní opatření.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Povolené prvou stolicí prozatímné opatření právem rekursní soud zamítl, jelikož výživné žalobkyně bylo již smírem určeno a tak splněn byl nárok na slušnou výživu, jí dle § 91 obč. zák. vůči manželci příslušející. Nejde tudíž v tomto případě o prozatímní výživné dle § 382 čís. 8 ex. ř., nýbrž o prozatímné zvýšení dohodnutého výživného, tedy o jiný prostředek zajišťovací. Třebas § 382 ex. ř. uvádí prostředky zajišťovací jen příkladmo, jak z doslovu prvního odstavce zmíněného ustanovení vyplývá, jsou přes to i jiné prostředky zajišťovací, v § 382 ex. ř. neuvedené, přípustny, hodi-li se za ně. To však o navrhovaném prozatímním opatření tvrditi nelze. Vždyť zvýšení výživného bude záviseti na právním posouzení významu a dosahu smíru a mimo to na příjmech žalovaného, neboť na těchto předpokladech závisí oprávněnost žalobního nároku. Povolněním prozatímního opatření, kterému by nezbytně muselo předcházeti posouzení a zjištění, výše uvedeného obsahu, prejudikovalo by se rozhodnutí ve věci samé. Na tom ničeho nemůže změnití okolnost, že žalovaný uznal žalobní nárok do výše 275 Kč, jelikož jedině tím uznáním nejsou dány shora uvedené předpoklady. Nesmí se však také pustiti se zřetele ta okolnost, že žalobkyně sama tvrdí, že nemá žádného jmění a že jest proto nucena na svou výživu vydělávati tím, že pomáhá sourozencům při vedení domácnosti, prozatímním opatřením bylo by jí přiřknuto už to, oč vede spor a co by žalovaný asi stěží dostal zpět, kdyby spor pro žalobkyni dopadl nepříznivě.

Čís. 1062.

Ten, u něhož byla z příkazu soudu věc doličná v uschování, přestává býti soudním a stává se soukromým schovatelem okamžikem, kdy mu soudem bylo nařízeno, aby věc majiteli vydal.

(Rozh. ze dne 24. května 1921, R I 631/21.)

Žalobci bylo v trestní věci pro podezření z krádeže zabaveno dříví a dáno jako věc doličná v uschování obecního úřadu. Trestní řízení bylo pak zastaveno a okresní soud nařídil obecnímu úřadu, by zabavené dříví vydal tomu, komu bylo zabaveno. Ježto obecní starosta poukazu tomu nevyhověl, domáhal se žalobce vydání dřeva žalobou, o níž procesní soud první stolice věcně rozhodl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i řízení jemu předcházevší a žalobu odmítl. D ů v o d y: Die skutkového děje nešlo tu o soukromoprávní ujednání mezi žalobcem ať osobně, ať prostřednictvím vrchního četnického strážmistra a žalovaným, dle něhož by žalovaný po rozumu § 957 obč. zák. dříví, o něž šlo, byl převzal do uschování pro žalobce, nýbrž o úkon pomocného orgánu trestního soudu, náležející k trestnímu řízení, při němž obecní úřad v přenesené působnosti obce dle § 29 obecního zřízení pro Čechy a dle § 26

n. ř. k účinné pomoci byl zavázán, aby dle § 98 tr. ř. věci doličné (corpora delicti) pro řízení trestní náležitě byly zabezpečeny. Tím povstal mezi soudem, jménem státu právomoc trestní vykonávajícím a obecním starostou právní poměr zakládající se na právu veřejném, dle něhož starosta převzal závazek od pomocného orgánu soudu, četnictva, převzaté dříví mít v uschování a vydati je dle nařízení soudu buď témuž ku použití dřeva jako věci doličné v řízení trestním neb osobě soudem mu jako příjemce dříví označené. Žalobce, jemuž dříví pomocným orgánem soudu zabaveno a starostovi jako věc doličná bylo v uschování odevzdáno, může následkem toho, když řízení trestní proti němu bylo právoplatně zastaveno a příčina dalšího ponechání dříví v uschování starosty pomínula, pouze na soudu žádati, aby dle § 126 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 16. června 1854, čís. 165 ř. zák., jímž vydána byla instrukce o vnitřní úřední působnosti a o jednacím řádu soudních úřadů v záležitostech trestního soudnictví, když řízení trestní proti němu právoplatným ustanovením bylo skončeno, ohledně dříví jemu zabaveného a v soudním uschování u starosty se nacházejícího učiněno bylo opatření, odpovídající zákonným ustanovením, totiž aby starostovi nařízeno bylo cestou justiční správy, aby dříví u něho uschované žalobci vydal. Uplatňování nároku žalobce na vrácení dříví, o něž tu jde, může se tudíž státi pouze v cestě justiční správy a nikoli pořadem práva, který jest tu vyloučen. Jelikež dle toho, co uvedeno rozsudkem, rozhodnuto bylo o věci, na pořad práva nepatřící, bylo rozsudek a celé mu předcházející řízení jako zmatečné dle § 477 čís. 6 c. ř. s. zrušiti a dle odstavce prvního § 478 c. ř. s. žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a uložil odvolacímu soudu, by vyřídil odvolání, nehledě k domnělému důvodu zmatečnosti.

Důvody:

Dříví, o něž jde, bylo v trestní věci proti žalobci pro krádež četnictvem zabaveno a — jako věc doličná — dáno v uschování obecnímu úřadu (§ 106 instrukce pro trestní soudy). Trestní vyhledávání bylo zastaveno, a okresní soud nařídil obecnímu úřadu, aby zabavené dříví bylo všem oprávněným, jímž bylo zabaveno, ihned vydáno (§ 126 dotčené instrukce). Tím pozbylo dříví povahy doličné věci, ten, kdo je dosud měl v uschování, přestal býti soudním schovatelem, a držel dříví na dále bez úředního příkazu jako osoba soukromá. Zdráhá-li se pak vydati dříví tomu, komu bylo zabaveno, nelze tomuto brániti, aby se nedomáhal vydání dříví pořadem práva soukromého, zvláště když trestní soud v tomto případě, kdy dříví bylo již rozebráno, nemá dle platných předpisů možnosti, by na dosavadním schovateli vynutil vydání věci doličné. V daném případě žalobce tvrdí, že žalovaný, jemuž prý dříví jako věc doličná bylo dáno v uschování, po zastavení trestního řízení přes vyzvání trestního soudu se zdráhá vydati mu dříví a domáhá se jeho vydání žalobou. Tvrditi, že pro tento nárok vyloučen jest pořad práva, znamenalo by za daných okolností odepíratí právo vůbec, pročez nelze souhlasiti s názorem soudu odvolacího, že věc nepatří na pořad práva a že rozsudek okresního soudu a celé řízení jsou zmatečny (§ 477 čís. 6 c. ř. s.).